

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.216/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Hemrichné dr. Bagyinka Éva Györgyi kamarai jogtanácsos (Cím5.) által képviselt Felperes1 (Cím1.) felperesnek,

a Dr. Molnár Miklós Viktor Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Molnár Miklós Viktor ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím2) alperes ellen,

a Fővárosi Törvényszék 2021. június 3. napján meghozott 10.G.41.775/2019/51. számú ítélete ellen,

az alperes részéről 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.732 (huszonötezer-hétszázharminckettő) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság 51. sorszámú érdemi határozatában kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.028.300 forintot és ez után 2019. július 19. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 51.415 forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy az állam külön felhívására fizessen meg 61.800 forint eljárási illetéket.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes az adós1 (a továbbiakban: adós) ügyvezetője és egyedüli tagja volt 2010. március 1. napjától, az üzletrésze 2015. január 20. napján képviselő2 részére történő átruházásáig. Az adós a 2016.

május 9. napján benyújtott kérelem alapján 2016. december 8-ai kezdő időponttal felszámolás hatálya alá került.

[3] Az adóssal szemben az adóhatóság több vizsgálatot folytatott, elsőként 2010. március 12-től 2010. március 30. napjáig, ezen időszakra vonatkozóan az adós mint adózó terhére az ellenőrzés 16.000.000 forint jogosulatlan adó-visszaigénylést állapított meg, aminek összege után 12.000.000 forint adóbírságot számított fel. Rögzítette, az adósnak 2010. április 20. napjától adótartozása állt fenn, a 2015. április 3. napján indult végrehajtás eredményre nem vezetett.

[4] Az adós utolsó közzétett 2013. évi beszámolója szerint az adós 76.483.000 forint értékű eszközzel rendelkezett, amelyből 203.000 forint pénzeszköz volt, kötelezettsége 81.368.000 forint volt. A Felperes1 (a továbbiakban: felperes1) felperes1 2014. január 1. és 2016. december 7. napjáig tartó időszakra vonatkozóan az adósnál záróellenőrzést folytatott, ennek során az adós bankszámláit vezető pénzügyi intézet megkeresése alapján szerzett tudomást arról, hogy az alperes az adós bank1-nél vezetett számlájáról 2014. január 22. és 2015. március 4. napja között összesen 19.593.000 forint készpénzt vett fel. A készpénzfelvételek egy része olyan időben történt, amikor az alperes már nem volt sem tagja, sem ügyvezetője az adósnak.

[5] A felperes hitelezői igényét a felszámoló 1.029.300 forint összegben nyilvántartásba vette és a 2017. február 27. napján kelt levelében visszaigazolta.

[6] A felszámoló 2018. december 7-én kelt zárójelentésében az adós felszámolási eljárása egyszerűsített módon történő befejezését kezdeményezte tekintettel arra, hogy az adós volt vezetői tevékenységzáró mérleget, cégvagyon, iratanyagot a felszámolás során nem adtak át. A felszámolás során 1.029.300 forint összegű hitelezői igény került bejelentésre, a társaság jegyzett tőkéje 500.000 forint volt, így a társaság jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó összegű tartozás mellett szűnt meg az adós, amiről a felszámolási ügyben eljár elsőfokú bíróság a 2009. április 23. napján kelt 10.Fpk.1907/2016/27. számú végzésében rendelkezett.

[7] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes, mint a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül a részesedését átruházó többségi befolyással rendelkező tag korlátlanul felelős a társaság ki nem elégített kötelezettségeiért. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest a kielégítetlenül maradt 1.028.300 forint tartozás, valamint ezen összeg után a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48. § (1) bekezdése és a 6:532. §-a alapján a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat cégközlönyben való közzétételét követő naptól – 2019. július 19. napjától – a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Kérte kötelezni az alperest 51.465 forint jogtanácsosi munkadíj megfizetésére is. Keresete

jogalapját a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63/A. §-át jelölte meg.

[8] Keresete ténybeli alapjaként előadta, az adós 2016. december 8. napjától felszámolás alatt állt, az alperes 2010. március 1-től ügyvezetője és egyedüli tagja az adósnak és üzletrészt 2015. január 20-án képviselőre átruházta.

Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját 2010. április 20. napjában jelölte meg, amikor az adós az adófizetési kötelezettségét nem teljesítette, erről a tényről ismerettel kellett rendelkeznie az alperesnek az üzletrész átruházásakor, mert az adótartozást megállapító jegyzőkönyvet 2014. június 3. napján átvette.

Állítása szerint, a 2010., 2012. évi mérlegadatokat igazolják, hogy az adós kötelezettségeinek összege 2010. évtől kezdve meghaladták az eszközök összes értékét és évről évre növelte kötelezettségeit, halmozta tartozásait. A 2010. évre vonatkozó beszámoló 2011. július 8. napján kelt, ezt követően az adós likviditása nem javult, ennek következtében a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2011. július 8. napjától fennállt.

[9] Az alperes rosszhiszemősége igazolására előadta, hogy a 2014. január 1-től 2016. december 7-ei időszak alatt végzett záróvizsgálat eredményeként megállapítható volt, hogy az alperes 2014. január 22. napjától 2015. március 4. napjáig összesen 19.593.000 forint készpénzt vett fel az adós bankszámlájáról, amelynek célja vélelmezhetően a vagyonkimentés volt. Az adós a készpénzfelvételek időpontjában már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az adós bevételeit nem a tartozások kiegyenlítésére fordította, ezzel pedig a felperesnek, mint későbbi hitelezőnek az érdekét megsértette. Az alperes tudott az adóhatósági vizsgálatról, hiszen a jegyzőkönyv átvételét követően 2014. június 3-án ruházta át részesedését, a későbbi hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyva ezzel az eljárásával hozzájárult ahhoz, hogy a későbbi kielégítésük ellehetetlenüljön.

[10] Az üzletrész átruházás kapcsán állította, a vagyonátadás igazolására nem került sor. Az adós 2013. évi utolsó beszámolója szerint összesen 76.483.000 forint értékű eszközzel rendelkezett, amelyből 203.000 forint volt pénzeszköz, ezzel szemben 81.368.000 forint volt a kötelezettsége, az adós eszközállománya a kötelezettségekre a 2010-2013. évre közzétett beszámolói alapján egyik évben sem nyújtott fedezetet. Még ha a vagyon átadásra került volna, az sem nyújthatott volna fedezetet a társaság összes kötelezettségére. Az alperes nem igazolta, hogy az adós 2010-ben vagy azt megelőzően ingatlannal rendelkezett volna és ez az ingatlan eladásra került volna, így a 2013. évi mérlegadatokat az irányadóak.

[11] Az alperes által csatolt iratok nem igazolják a vagyonátadást, a tárgyi eszköz nyilvántartó lapok önmagukban nem bizonyítják, hogy az alperesi tag részéről a vevő részére a vagyonátadás megtörtént. A tárgyi eszköz nyilvántartó lapok 1.458.912 forint értékben tüntették fel a társaság vagyonát, azonban a 2013. évi beszámoló szerint az eszközök összes értéke 76.483.000 forint volt.

[12] Határozott a felperes¹ revíziós jegyzőkönyvében rögzítettekre mely szerint a vizsgált ügyletek időpontjában az alperes irányítása alá tartozó mindkét társaság jogosulatlanul kísérelt meg általános forgalmi adót visszaigényelni, a feltárt és levezetett számlázási láncolatot az alperes ezen célból hozta létre, illetve szervezte. Az üzletrész átruházással célja lehetett a fiktív számlázást folytató adóstól annak adótartozásával együtt megszabadulni annak érdekében, hogy elkerülje a felelősségre vonást, erre tekintettel nem tekinthető az üzletrész átruházás során az alperes magatartása jóhiszeműnek. A készpénzfelvételek kapcsán a felperes kiemelte az alperes előadásainak ellentmondásait: az alperes állította, hogy a felvett készpénzt a kölcsönszerződés visszafizetésére fordította, ugyanakkor a kölcsönszerződést lezáró dokumentum 2014. december 30-án kelt, a készpénzfelvételekre pedig ezt követően is sor került 2015. március 4-ig, 2015. január 20-tól pedig már sem tagja, sem ügyvezetője nem volt az adósnak az alperes, majd másik előadása szerint a készpénzfelvételekre az új ügyvezető adott utasítást, így ezek a körülmények sem az alperes jóhiszeműségét, sem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételét nem igazolják.

Álláspontja szerint az eszközátadást sem okirattal, sem pedig képviselő² tanúvallomásával nem tudta az alperes eredményesen igazolni.

[13] Nem tartotta helytállónak az alperes azon állítását sem, miszerint az üzletrész átruházásakor a Kft.-nek nem állt fenn adótartozása, ugyanis nem annak volt jelentősége, hogy az átruházás időpontjában volt-e az adósnak adótartozása, hanem annak, hogy fizetőképessé volt-e a társaság vagy sem.

[14] Úgy vélte, hogy az alperes a per során nem tudott bizonyítani eredményesen mentesülési okot, az által a hivatkozott nullás, nemleges adóigazolás erre nem alkalmas, mert az csak azt igazolja, hogy az adózónak a kérelemben megjelölt napon az adóhatóságnál nyilvántartott adótartozása nem volt. Az adóigazolás 2015. június 26-án került kiállításra, míg az üzletrész átruházása 2015. január 20-án történt. A revíziós eljárásban megállapított jelentős összegű adóhiány és annak szankciói az adófolyószámlán még nem jelent meg, azonban az alperes azokra már számíthatott. Az alperes az ellenőrzés megállapítását tartalmazó jegyzőkönyvet 2014. június 3-án átvette és arra június 23-án észrevételt is tett. Álláspontja szerint képviselő² tanúvallomása is azt igazolta, hogy az alperes a várható adóhatósági megállapítások tudatában a felelősség alóli mentesülés céljával ruházta át az üzletrészt. Ugyanakkor az üzletrész átruházásakor a vevőt arról tájékoztatta, hogy az adósfizetés vagyoni helyzetre rendezett és a társaságnak adótartozása nincs. Az alperesnek az adófizetés kijátszására irányuló szándékos magatartása nem lehetett jóhiszemű. Az üzletrész átruházásakor az alperesnek nem volt célja a társaság tényleges tovább működtetése, mivel nem tudta igazolni, hogy a társaság könyveiben szerepeltetett vagyonnal tételesen mikor, milyen körülmények között számolt el, az adós iratanyagát az új ügyvezető részére átadta, továbbá a bankszámlák feletti rendelkezési jogról sem rendelkeztek az átadás-átvétel során. Megítélése szerint e közben képviselő¹ tanúvallomása nem volt elfogulatlan, de a tanú ezekről érdemben sem tudott nyilatkozni.

[15] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Védekezése szerint az üzletrész átruházásakor – 2015. január 20-án – az adóhatóság felé adótartozása nem volt, erre vonatkozóan csatolta a 2015. június 26. napján kelt adóigazolást.

Állítása szerint az átruházás időpontjában az adós olyan mértékű vagyonnal rendelkezett, amely a per tárgyát képező adótartozást, illetőleg a jövőbeni esetleges tartozását is fedezte is biztosította volna. Állította, hogy az adós tárgyi eszközeit az adásvétellel egyidejűleg az új tulajdonosnak átadta és az üzletrészátruházás időpontjában az adóst nem fenyegette fizetéseképtelenség. A felszámolás kezdő időpontjában, 2016. december 8-án pedig már nem volt ügyvezető, így az iratanyag- tárgyeszköz felszámolónak történő átadási kötelezettsége nem őt terhelte. Hivatkozott arra, hogy az adóhatósági határozat meghozatalára a cégváltozást követően került sor. Álláspontja szerint a mérlegadatok nem támasztják alá az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének legkésőbbi – 2011. július 8-ai – időpontját, az adós még 2015. évben is működött. Előadta, az adóhatóság egy ingatlannal kapcsolatos ügyletben az áfa levonhatóságát vitatta, de ez nem jelenti azt, hogy az ingatlanra vonatkozó ügylet nem jött létre. A készpénzfelvételek tényét nem vitatta, azonban azt nem ismerte el, hogy ez vagyonszüntetési céllal történt. Hivatkozása szerint az üzletrész átruházásakor nem ismerhette, hogy az adóhatóság milyen határozatot fog hozni, maga az adóhatósági eljárás folyamatban léte nem jelenti azt, hogy az e közben megtörtént üzletrész átruházásnak fedezet elvonó jellege lett volna, mert az adós az átruházás időpontjában rendelkezett a tartozás kiegyenlítéséhez szükséges vagyonnal. Állította, hogy jóhiszeműen járt el, és az üzletrésze átruházásával a hitelezők érdekeit nem sértette.

[16] A hitelezők érdekeinek szem előtt tartásával járt el a felszámolást megelőzően akkor is, amikor az adós kölcsöntartozását a készpénzfelvételeket követően visszafizette. Hangsúlyozta, a felszámolási eljárásban egyetlen hitelező, a felperes nyújtott be hitelezői igényt és az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztének vizsgálata során valamennyi tartozás figyelembe vételével kell azt vizsgálni, az adós pedig a fennálló tartozásait kiegyenlítette. Az ingatlan értékesítésével befolyt bevételből a kötelezettségállományt megfizette, így az adóssal szemben fennálló tartozás megszűnt és a felperes erre tekintettel adta ki a nullás igazolást.

[17] A készpénzfelvétel álláspontja szerint kizárólag azt igazolja, hogy az adósnak volt vagyona, vagyis a felvett készpénz összege nagyobb volt, mint a felperes felé fennálló tartozás, így az átruházáskor az adós fizetőképessé volt. A készpénzfelvétel az új ügyvezető utasítására történt, így kizárt annak fedezetelvonó jellege. Az eszközállomány átadása okirattal igazolt volt, ha ezt a felperes vitatta, neki kellett volna az állítását igazolnia.

[18] Mindezek alapján álláspontja szerint az adós fizetőképessé volt az üzletrészátruházás időpontjában és mögöttes felelőssége a Cstv. 63/A. §-a alapján nem állapítható meg.

[19] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét az üzletrész átruházásának időpontjában hatályos Cstv. 63/A. §-ában foglaltak alapján alaposnak ítélte.

[20] Kifejtette, a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az adósnak a felszámolási ügyben eljáró bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg szerint a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozása áll fenn és a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül az alperes a részesedését átruházó többségi befolyással rendelkező tag volt. Az alperesnek pedig a felelősség alóli mentesülés körében azt kellett bizonyítania, hogy az átruházás időpontjában a társaság fizetőképese volt és a fenyegető fizetéseképtelenség, vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagy már fizetéseképtelen volt, de az alperes az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével járt el. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetében előadott érveléssel egyetértve megállapította, az üzletrész átruházás időpontjában az adóssal szembeni adóhatósági vizsgálatok adóhatósági megállapításokkal zárultak és 2010. április 20. napjától az adósnak adótartozása állt fenn, így fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezett. Erről az alperes az üzletrész átruházásakor tudomással bírt, mivel az adómegállapítást tartalmazó jegyzőkönyvet 2014. június 3-án átvette. Az alperes a 19.593.000 forint összegű készpénzfelvétel vonatkozásában nem igazolta, hogy azt az adós tartozásainak kiegyenlítésére fordította. A készpénzfelvételek időpontjában az adós már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az alperesnek tudnia kellett arról, hogy az adós likviditási problémákkal küzd és nem képes a tartozása kiegyenlítésére, ennek ellenére a társaság bevételeit nem a tartozások kiegyenlítésére fordította, ezzel pedig a felperes1, mint későbbi hitelező érdekét megsértette.

[21] Az alperes rosszhiszeműségének alátámasztásaként értékelte, hogy az üzletrész átruházása előtt tudott az adóhatósági vizsgálatról.

[22] Kiemelte, hogy az üzletrészátruházási szerződés nem tartalmazza a vagyonátadást, ezért a tárgyi eszköz nyilvántartó lapok önmagukban nem igazolják a vagyonátadás megtörténtét.

[23] Megállapította, hogy a „nullás igazolás” kizárólagosan csak azt igazolja, hogy az adózónak a kérelemben megjelölt napon az adóhatóságnál nyilvántartott adótartozása nem volt, de azt a tényt nem támasztja alá, hogy az adós fizetőképese volt az üzletrész átruházás időpontjában.

[24] A bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes nem a hitelezők érdekében járt el, amikor az adósnak egy olyan kölcsönét fizette ki 2014. december 31-én, amelynek lejáratát később (2015. április 15-én) lett volna esedékes, és nem a korábban keletkezett adótartozást egyenlítette ki.

[25] képviselő2 tanúvallomásának értékelésekor kiemelte, hogy a tanú úgy nyilatkozott, egyszer sem járt az adós társaság képviselőjeként bankfiókban és kifejezetten arról tájékoztatta őt az alperes, hogy a társaság vagyoni helyzete rendezett, adótartozása nincs. Ebből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes az

átruházáskor nem lehetett jóhiszemű, ha egy ilyen körülményt elhallgatott. Úgy értékelte, az alperes jóhiszeműsége nem állapítható meg arra tekintettel sem, hogy a társaság könyveiben szerepeltetett vagyonnal nem számolt el, iratanyag átadására az új ügyvezető részére csak részben került sor, iratanyag és eszközök átadása nélkül pedig az alperes nem feltételezhette, hogy az adós működőképessége fenntartható lesz a jövőben és az adóst terhelő adó- és egyéb kötelezettség fedezetét képes lesz az adós a meglévő és jövőbeni bevételeiből fedezni. Az alperes pénzügyi tranzakciókat végzett a társaság nevében annak ellenére, hogy már nem látta el az adós ügyvezetését és erre irányuló meghatalmazással nem rendelkezett, ugyanakkor az adós bankszámlája feletti rendelkezési joga fennmaradt, az új ügyvezető rendelkezési joga bejegyzése nélkül. Amennyiben az adós tényleges tovább működtetése lett volna a cél az üzletrészáttruházással, akkor a bankszámlák feletti rendelkezési jog rendezése alapvető lett volna az átadás-átvétel során.

[26] képviselő1 tanú vallomását az alperes előadása alátámasztására érdemben nem tudta értékelni.

[27] Az alperes indítványát az okiratszerkesztő ügyvéd tanúkénti meghallgatására mellőzte, mivel annak a Pp. 220. § szerinti feltételei nem álltak fenn, mert az alperesnek a perfelvétele során is tudomása volt róla, hogy az adásvételi szerződés az ügyvéd előtt készült, így nem az érdemi szakban került abba a helyzetbe, hogy indítványát előterjessze.

[28] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte a Pp. 383. § (3) bekezdésére tekintettel, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára kérte utasítani.

A Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontjára alapított felülbírálati jogkörben a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét kérte megvizsgálni.

[29] Jogorvoslati kérelme indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és iratellenes állításokat tartalmaz. Álláspontja szerint az ítélet nem tartalmazza, hogy milyen tényekre alapította a fizetéseképtelenség bekövetkeztét és az milyen időpontban következett be. A mérlegadatok ismertetése nem elegendő a fizetéseképtelenség megállapításához, az adós kötelezettségei hátra sorolt kötelezettségek voltak, így azok a fizetéseképtelenség megállapításánál nem vehetők figyelembe, a rövid lejáratú kötelezettségek azonban 1:6 arányban álltak az eszközzel, tehát az adós nem volt fizetéseképtelen állapotban. A mérlegadatok mellett a 2011. és 2012. évi kiegészítő mellékletből kitűnik, hogy a felperes által vitássá tett ingatlan, mint tárgyi eszköz az adós tulajdonába került.

[30] Megalapozatlan az az ítéleti következtetés is, hogy az alperes a felvett készpénzeket nem az adós tartozásaira fordította. Az adós magas kötelezettségállománnyal rendelkezett és azáltal, hogy a felszámolási eljárásba kizárólag a felperes jelentett be hitelezői

igényt és ez az összeg alig haladta meg az 1.000.000 forint összeget, azt a tényt támasztja alá, hogy az adós kötelezettségeinek döntő része kifizetésre került.

[31] Sérelmezte, hogy a kölcsöntartozás a lejárat előtti visszafizetését mind a felperes, mind az elsőfokú bíróság a terhére róttá, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a lejárat előtti visszafizetés is hozzájárult ahhoz, hogy végül csak egyetlen hitelező, a felperes részt vett a felszámolási eljárásban hitelezőként. Úgy vélte, egy felszámolás alá került adós esetében ez azt jelenti, hogy az alperes éppen a hitelezők érdekeit nézte, amikor a felvett összegeket az adós tartozásainak rendezésére fordította.

[32] Megalapozatlanul rögzíti az ítélet, hogy a készpénzfelvételek időpontjában már fizetéseképtelen volt az adós, ugyanis nem derül ki, hogy a készpénzfelvételek hat havi időtartama alatt végig, vagy csak egy részben volt fizetéseképtelen. Azt sem tartalmazza az indokolás, hogy az elsőfokú bíróság milyen bizonyíték alapján állapította meg, hogy a hitelezők ezen készpénzfelvételekből nem lettek kifizetve.

Megalapozatlanul állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperesnek, mint ügyvezetőnek tudnia kellett arról, hogy a cég likviditási gondokkal küzd, a bevételek bankszámlán való jelentkezése éppen ezzel ellentétes, mert amennyiben 19.000.000 forint volt a számlán, akkor az adós likviditási gondokkal nem küzdött.

[33] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vagyon körében is megalapozatlan megállapításokat tett.

[34] Az alperes rosszhiszeműségével kapcsolatos ítéleti álláspontot is téves, ugyanis, ha ez elfogadható lenne, akkor adótartozással még akkor sem lehetne eladni egy céget, ha a vagyona nagyobb, mint az adótartozása. Sőt adótartozással sem kell rendelkezni, elegendő egy folyamatban lévő adóeljárás, az üzletrészt eladó személy rosszhiszeműségének megállapításához.

[35] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, hogy milyen magatartást tart jóhiszeműnek vagy rosszhiszeműnek. Hangsúlyozta, hogy az adóhatóság nullás igazolásának jelentősége van. Abban egyetértett a felperessel, hogy a nemleges adóigazolás egy adott napon fennálló tartozás összegét igazolja, azonban a 2015. júniusában lekért adóigazolás nemleges volta azt támasztja alá, hogy 2015. januárjában jóhiszeműen ruházta át az alperes az üzletrészt, hiszen a későbbi adóigazolás szerint sem volt tartozása a cégnek.

[36] Az adóhatósági jegyzőkönyvre történő hivatkozás körében pedig kiemelte, hogy annak létezése nem eredményezheti az alperes rosszhiszeműségét, hiszen arra észrevétel tehető, amely be is következett és ennek következtében arra is sor kerülhet, hogy az adóhatóság végül szankciót nem alkalmaz. Ez elsőfokú határozatnak minősül, amely

határozatot hatályon kívül helyezheti a másodfokú adóhatóság, vagy meg is változtathatja. Tehát pusztán ezen okirat létezéséből nem vonható le egyenes következtetés az alperes rosszhiszeműségére, ezzel szemben az alperes üzletrész adásvételkori jóhiszeműségének bizonyítéka lehet a csatolt nemleges adóigazolás.

[37] Úgy vélte, a Cstv. 63/A. §-ába ütköző megállapításokkal szemben eredményesen védekezett. Egyrészt az átruházás időpontjában jelentős készpénzállomány, 19.593.000 forint állt az adós rendelkezésére, másrészt az üzletrész adásvételi szerződés az abban foglaltak szerint teljesült. Iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy képviselő2 új ügyvezető nem vett át semmit. A tanú úgy nyilatkozott, hogy „feljöttem Pestre, átvettem a papírokat”. A tanú megerősítette az adós iratainak átvételét, így ezzel ellentétes és ennek következtében megalapozatlan az az ítéleti következtetés is, hogy nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani az iratok átadását. Álláspontja szerint egyezik ezen tanúvallomással Tyukodiné tanúvallomása szintén az iratok átadását erősíti meg.

[38] Úgy vélte, a jóhiszeműségét támasztja alá, hogy a felperesi tartozás kivételével valamennyi tartozás megfizetésre került.

[39] Az okiratszerkesztő ügyvéd tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány mellőzése elzárta a Pp. 4. § (2) bekezdésében foglalt jogi lehetőségtől, így a bíróság megsértette a Pp. 276. § (5) bekezdésében és 279. §-ában foglalt szabályokat. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget az alperes tanúbizonyítási indítványa teljesítésének és ezt azzal magyarázta, hogy nem felelt meg a Pp. 220. §-ában foglaltaknak, ezzel megsértette a Pp. 220. § és 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségre vonatkozó előírásokat is.

[40] A felperes az alperes fellebbezésére tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság szerint megállapított tényállás hiánytalan, iratszerű, döntése okszerű, a logika szabályainak is megfelelő ténybeli következtetéseken alapszik.

[41] Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 63/A. §-a szerinti felelősségre vonás törvényi tényállási elemei közül a fizetéseképtelenség időpontja jelen perben nem tényállási elem, így az elsőfokú bíróságnak indokolásában ezt az időpontot nem kellett meghatároznia. Álláspontja szerint az általa megjelölt időponttal szemben az alperes eredményesen nem bizonyított. Abból, hogy a felszámolási eljárásban csak a felperes jelentett be hitelezői igényt, nem következik az, hogy az alperes a további hitelezői igényeket teljes mértékben kielégítette. A Cstv. 63/A. §-a szerinti tényállás vélelmezi, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az üzletrészátruházás nem a hitelezők érdekét szolgálja, így az alperesnek a kimentés körében kellett volna bizonyítania, hogy az üzletrészátruházás a hitelezők kielégítési alapját nem csökkentette, az ügylet nem zárta el a hitelezőket az igényeik érvényesítésének lehetőségétől, illetve az értékesítéssel nem az alperes, a korábbi tag akart mentesülni az őt fenyegető felelősségre vonás alól. A kimentés, azaz a jóhiszeműség

vizsgálata körében nem annak van jelentősége, hogy mi volt az üzletrész átruházás célja és nem is a szerződést kötő felek egymással szemben tanúsított jó vagy rosszhiszemősége releváns. Az alperes által tanúsított magatartást helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, az adóhatósági ellenőrzési jegyzőkönyv átvételekor megismerte az alperes a revízió megállapításait és annak várható következményeit. Az alperes az üzletrészének értékesítésével egyidejűleg igazolt módon nem számolt el a társaság maradék vagyonával, ingóságaival, pénzeszközeivel, továbbá az átruházáskor nem tájékoztatta az új tulajdonost a társaság valós likviditási helyzetéről, amely körülmény önmagában megalapozza a rosszhiszemőséget. A vagyonátadás elmulasztása a hitelezők kielégítésének alapját nyilvánvalóan csökkentette. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.320/2020/5. számú döntésére, mely kifejtí a rosszhiszeműség megállapíthatóságának követelményeit.

[42] Az alperes fellebbezése folytán az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ennél fogva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül.

[43] A fellebbezés nem alapos.

[44] A felperes a per megindításakor – helyesen és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően – (BDT2014.3222.) a felelősség megállapítása mellett a tag marasztalására irányuló keresetét is előterjesztette.

[45] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket helytállóan állapította meg, a tényállás alapján levont jogi következtetéseivel és érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla – a következő indokolás pontosítással, kiegészítéssel – egyetértett.

[46] Az elsőfokú bíróság helyesen a Cstv. 63/A. §-án alapuló perbeli jogvitát az alperes üzletrész átruházásának időpontjában hatályos csődtörvényi rendelkezések alapján bírálta el.

[47] 2015. január 20. napján, az üzletrész átruházása időpontjában hatályos Cstv. 63/A. §-ának értelmében amennyiben az adósnak – a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat) szerint – a jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a hitelező vagy az adós képviselőjében a felszámoló kereseti kérelmére a bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha bizonyítja, hogy a részesedés átruházásának időpontjában az adós még fizetőképessé volt, a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy nem volt fizetőképessé, de

a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. A felszámoló az ilyen jogügyletre vonatkozó információkról köteles a hitelezői választmányt, a hitelezői képviselőt vagy a hozzá forduló hitelezőket tájékoztatni. A keresetet legkésőbb a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Cégbölcshelyben való közzétételét követő 90 napos jogvesztő határidőn belül lehet benyújtani.

[48] Az ítéltábla a fenti jogszabályi rendelkezés értelmezése körében mindenekelőtt rögzíti, hogy a vagyoni hányad rosszhiszemű átruházása miatti felelősség szabályával elérni kívánt jogalkotói cél az volt, hogy a felszámolás alá került gazdasági társaság hitelezőinek ki nem elégített követeléseikért a társaság azon tagjai is helytállni legyenek kötelesek, akik a társaságban meglévő részesedésüket a tagi felelősségre vonásuk elkerülése érdekében ruházták át. Ez esetben a hitelezői érdekek sérelme nem abban nyilvánul meg, hogy az ügyletkötés eredményeként csökken az adós gazdasági társaság vagyona, hanem abban, hogy ennek következtében a hitelezők számára hátrányosan megváltozik a ki nem elégített hitelezői követelésekért felelőssé tehető személyek köre.

A Cstv. 63/A. §-ban előirt tényállás szerint a jogalkotó vélelmezte, hogy az üzletrész átruházás – a törvényi feltételek teljesülése esetén – a hitelezők megkárosítására irányul, ebből következően kétségtelenül súlyos következményt (az adós tartozásaiért való korlátlan felelősséget) állított fel a vagyoni hányadát rosszhiszeműen állított átruházó tag terhére, mert a tagnak az átruházás után már nem feltétlenül van ráhatása a gazdálkodó szervezet további működésére, így az adós esetleges további tartozásai keletkezésére sem. Ezzel azonban a jogalkotó szándéka az volt, hogy visszatartó erőt gyakoroljon az olyan üzletrész eladások esetében, amelyek során az eladó a vevő kiválasztásában teljes felelőtlenséget tanúsít a cég sorsát érintően és ezzel a hitelezők érdekeit is súlyosan sérti. Rá kívánta szorítani az eladókat, hogy az üzletrész értékesítése során körültekintően, de legalábbis jóhiszeműen, a hitelezők érdekeinek szem előtt tartásával járjanak el a vevő kiválasztásakor.

A felelősség alóli mentesülés körében is szigorú feltételeket szab a jogszabály. Amennyiben azonban az eladó saját – esetleges jövőbeni következményekkel járó – érdekét is figyelembe véve körültekintően jár el és például az eladás időpontjára vonatkozóan közbenső mérleget készít, amivel igazolni tudja az adós társaság fizetőképességét, az értékesítést követő időszakra vonatkozóan bizonyíthatja, hogy a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett be, amivel a felelőssége alóli mentesülését elérheti. Tehát a törvényi tényállás lehetőséget ad a felelősség alóli kimentésre, aminek bizonyítása azonban az üzletrész-átruházót terheli. A kimentés feltételeinek az átruházás időpontjában kell megfelelni.

[49] Az elsőfokú bíróság tehát helyesen érvelt azzal, hogy az alperes felelősségét az üzletrész átruházás idején tanúsított magatartása alapozza meg és erre az időpontra vetítetten vizsgálhatóak azok a körülmények is, amelyek a felelősség alóli mentesülésre vezetnek.

[50] A felperes a Cstv. 63/A. §-a szerinti törvényi tényállásnak megfelelő tényelőadást tett keresetében, amely előadását az általa, mint adóhatóság által végzett vizsgálati eredményekkel támasztott alá. Keresetéhez csatolta az adós "f.a." cég alapító okiratát, az üzletrész adásvételi szerződést, tagjegyzéket, az adóhatósági nyilvántartást, egyenlegszámláló listát, adóhatósági nyilvántartást, aláírásbejelentő kartont, készpénz- és bankkártyás pénzfelvétel összesítésére vonatkozó banki kimutatást, hitelezői igénye

bejelentését, a felszámolói tájékoztatást hitelezői igénye nyilvántartásba vételéről, a 2018. december 7. napján kelt záróanyagot a felszámolási eljárás befejezéséről, a felszámolás befejezését elrendelő végést. Az adós Opten szolgáltatótól származó cégadatai tartalmazták az adós utoljára, 2013. évben közzétett mérleg adatait, amely szerint 60.480.000 befektetett eszköz és 16.003.000 forgóeszköz, valamint 203.000 forint pénzeszközből álló, összesen 76.483.000 forint értékű eszközzel szemben 81.368.000 forint kötelezettség állt szemben, amelyből 10.918.000 forint volt rövid lejáratú és 70.450.000 forint pedig hosszú lejáratú kötelezettség volt. Az adós adóhiányát megalapozó megállapítások és a mérleg adatok figyelembe vételével állította a felperes azt a tényt, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében, majd az elsőfokú eljárás folyamán vitatta a felperes állításait, ezzel szemben bizonyításként tanú meghallgatást indítványozott és az adós bankszámlájáról történt készpénz felvételek magyarázatával kívánta a felperes állításait cáfolni.

[51] A Pp. 265. § (1) bekezdése szerint a törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el (a továbbiakban: bizonyítási érdek) továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének következményeit is ez a fél viseli.

[52] Tényként megállapítható, amit az elsőfokú bíróság a határozatában helyesen rögzített, hogy az adós felszámolási eljárásában a felszámoló által 2018. december 7. napján készített zárójelentése szerint a nyilvántartásba vett hitelezői igények összege 1.029.300 forint volt és az adós vagyona a felszámolási költségek fedezetére sem volt elegendő, ezért a felszámolási eljárás egyszerűsített szabályok szerinti befejezésére tett javaslatot a Cstv. 63/B. §-a szerint. Az adós volt vezető tisztségviselője a Cstv. 31. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségeinek nem tett eleget, a felszámoló tevékenységet lezáró mérleg hiányában felszámolási nyitómérleget nem tudott készíteni, az adós pénzforgalmi számláján 203.000 forint pénzeszköz volt, az adósnak egyéb felszámolásba vonható vagyonáról, be nem hajtott követeléséről pénz- vagy vagyonmaradványáról a felszámolás során nem szerzett tudomást. A zárójelentés 13. pontjában a felszámoló vagyonfelosztási javaslata a felszámolót megillető díj részbeni kielégítését tartalmazta, amely bruttó 381.000 forint összegben került megállapításra, erre a nyilvántartásba-vételi díj befizetéséből 8.900 forint állt rendelkezésre fedezetként.

Az elsőfokú bíróság a 10.Fpk.1907/2016/27. számú, a 2019. április 23. napján kelt végzésével az eljárást az egyszerűsített szabályok szerint befejezte és az adós gazdálkodó szervezetet jogutód nélkül megszüntette, a végzés közzétételre 2019. július 19. napján került sor.

Mindezek alapján a jelen perben az elsőfokú bíróság helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a felszámolási bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat szerint az adósnak a jegyzett tőkéje (500.000 forint) 50%-át meghaladó mértékű tartozása állt fenn.

[53] Az is kétségtelenül megállapítható tény, hogy az adós egyedüli tulajdonosa az alperes az üzletrészét a felszámolási eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át képviselőre.

[54] Az alperesnek két lehetősége volt a felelősség alóli mentesülésre. Egyrészt mentesülhetett volna a felelősség megállapítása alól, ha bizonyítja, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában az adós még fizetőképese volt, ennek bizonyítása esetén további lehetőség lett volna annak bizonyítására is, hogy az adós tartozásának felhalmozódása csak ezt követően következett be. A másik lehetséges kimentési ok szerint igazolhatta volna, hogy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagy nem volt fizetőképese, de az üzletrész átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével járt el.

[55] Az alperes azt állította, hogy az adós 2013. évi eredményének adatai szerint nem tükrözött fizetéseképtelenséget, mivel az összes eszközzel szemben a rövid lejáratú kötelezettségek mértéke jóval kisebb összegű volt. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság értékelését osztva azonban azt állapította meg, hogy a mérleg adatokból az alperes állításával szemben éppen arra lehet következtetni, hogy az adós már 2013. év végén nem volt fizetőképese, hiszen a likvid eszközök közül mindösszesen 203.000 forint pénzeszköz állt rendelkezésre a 10.918.000 forint rövid lejáratú kötelezettség fedezetére. Az üzletrész-átruházás időpontja ehhez képest csaknem két évvel később történt, azonban az alperes az üzletrész átruházásnak időpontjára, 2015. január 20. napjára vonatkozóan az adós megváltozott pénzügyi helyzetét nem bizonyította, közbenső mérleg készítésére nem hivatkozott, így az adós pénzügyi helyzetére vonatkozóan az üzletrész átruházás napjának időpontjában nem álltak rendelkezésre más adatok. Az alperes előadásából és a felperes által szolgáltatott – az alperes által eredményesen meg nem cáfolt – adatokból lehetett az üzletrész átruházásának időpontjára az adós fizetőképessége tárgyában következtetést levonni. Az alperesnek azon hivatkozása, hogy az üzletrész átruházásának időpontjában csak a felperes felé volt 1.029.300 forint tartozása, csupán egy állítás. Csak az adós valamennyi pénzügyi-vagyoni helyzetét mutató adat ismeretében lehetett volna a fentiekől eltérő következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy az adós ezen időpontban valóban már fizetőképese volt. Ennek a ténynek a bizonyítására az alperes volt köteles, ez azonban nem teljesült. Azt a körülményt is csak állította, hogy a felperesen kívül az adós valamennyi hitelezőjét maradéktalanul kifizette. Erre vonatkozóan sem szolgáltat semmilyen bizonyítékkal.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a pénzfelvételek kapcsán levont következtetéseivel is, mely szerint az alperes által az adós bankszámlájáról történő készpénz felvételek nem alkalmasak az adós fizetőképessége igazolására, teljes képet adó mérlegadatokról, illetve az azt alátámasztó alapbizonylatok hiányában. Ugyanakkor alkalmas az alperes rosszhiszeműsége alátámasztására, figyelemmel arra, hogy az üzletrész átruházásakor, a bankszámla feletti rendelkezési jognak a vevő részére történő átadása elengedhetetlenül szükséges a gazdasági társaság tovább működése feltételeinek biztosításához. Ennek hiánya azt támasztja alá, hogy az alperes legalábbis érdektelenséget tanúsított az adós további működtetésének biztosítása körében. Az ítéltábla álláspontja szerint az alperesnek azon védekezése, hogy a felvett pénzeszközt az adóssal szemben fennálló kölcsönszerződés teljesítésére használta fel, sem az adós fizetéseképtelensége, vagy fizetőképessége megállapítása körében, sem pedig kimentése körében nem értékelhető az adós javára. A pénzügyi adatok hitelt érdemlő igazolása hiányában az adós társaság likvidációs helyzete csak következtetések útján minősíthető, az pedig nem ismert, hogy ezen pénzvagyon mellett az adósnak éppen ekkor milyen tartozásai voltak. Az alperes azt az állítást sem bizonyította hitelt érdemlően, hogy a készpénzt az adós hiteleinek kifizetésére fordították.

[56] A közzétett 2013. évi év végi mérleg adatokkal szemben tehát az alperest terhelte annak igazolása, hogy az üzletrész értékesítésekor 2015. január 20-án az adós fizetőképes volt. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan fogadta el a felperes által – az adóhatósági vizsgálat során beszerzett, jelen perben is – állított pénzügyi adatokat és a rendelkezésre álló adatok helyes értékelésével alappal következtetett arra, hogy az adós az üzletrész értékesítésekor nem volt fizetőképes.

[57] Az alperes nem bizonyította, hogy az adós fizetőképes volt az üzletrész átruházásának időpontjában, így a kimentési lehetőség első fordulatainak második részét – azt, hogy a tartozás felhalmozódása csak ezt követően következett-e be vagy sem – már nem kellett vizsgálni.

[58] Az alperes azzal is kimenthette volna magát, ha be tudja bizonyítani, hogy az átruházásra jóhiszeműen került sor. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal azonos következtetésre jutott: a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett megállapítani az alperes jóhiszeműségét az üzletrész átruházása kapcsán.

[59] A felelősség vizsgálata körében nem a szerződést kötő felek egymással szemben tanúsított jó vagy rosszhiszeműsége releváns. A törvényi tényállás második fordulata szerint kimentési lehetőségnél az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a hitelezők érdekében történt az üzletrész átruházás, de legalábbis nem irányult a hitelező érdekeinek sérelmére.

[60] Az alperes nem bizonyította, hogy eljárása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette. Sem az üzletrész értékesítéséhez kapcsolódó okiratok, sem egyéb bizonyíték nem igazolta azt az alperesi állítást, hogy a vevő személye garantálta a hitelezői igények későbbi kielégítésének a lehetőségét. Az iratok tanúsága szerint a vevő nem vállalt kötelezettséget sem a társaság működésének helyreállítására, sem egyéb olyan gazdasági intézkedésre, amely a hitelezői igények kielégítését célozta volna.

[61] képviselő2, mint vevő tanúvallomása megerősítette azt a tényt, hogy nem tudott az adós fennálló adótartozásáról, az adós bankszámlájához hozzáférést nem biztosítottak részére, az adós iratai teljeskörűen nem kerültek átadásra. Mint vevő egyértelműen arról nyilatkozott, hogy az üzletrész ellenértékül vételárat nem fizetett. „Megvettem a céget, de nem fizettem érte, iratokat vettem át, de nem emlékszem pontosan, hogy mit, adásvételt azt láttam és azt átvettem, de minden papír az ügyvédnél van.” „Biztosan nem vettem át sem pénzt, sem tárgyi eszközt, gépet, berendezést, vagy bármilyen eszközt.” „Az adásvételi szerződéskor nem kaptam tájékoztatást arról, hogy mennyi az eszközérték, illetve, hogy mennyi az összes kötelezettsége a társaságnak és hogy adóellenőrzés folyik, amely megállapítással zárulhat.”

A tanú vallomásából is az a következtetés vonható le, hogy az adásvételi szerződés csak formális volt, mert valójában az új tulajdonos érdektelen volt már a szerződéskötéskor is, majd a szerződéstől kezdve egyetlen aktív magatartást, tevékenységet sem tanúsított, a felszámoló felhívásaira nem válaszolt, a felszámolás során nem működött együtt a felszámolóval, a feladatait nem teljesítette. Az alperes tehát olyan személynek adta el az üzletrészt, aki a vételt követően semmilyen gondosságot nem tanúsított az adós társaság irányában. Ezen körülmények miatt alappal állapítható meg, hogy a vevő kiválasztásánál az eladó nem járt el kellő körültekintéssel, az üzletrészátruházása során nem volt jóhiszemű.

A tovább működtetési szándék hiányát támasztja alá az is, hogy az adós az üzletrész átruházásakor nem gondoskodott az eszközök átadásáról. Az eszközök átadása nem nyert bizonyítást a vevő tárgyaláson történt tanú meghallgatása során sem. Helytállóan utalt a felperes arra, hogy a szerződő felek eszközök átadása terén tanúsított magatartása is megkérdőjelezi az adós társaság tovább működtetési céllal történő megvásárlását. A felperes érvelése megalapozott, mivel az eszközök átadásának elmulasztása megvalósította a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyását azzal, hogy a meglévő eszközök a hitelezői igények kielégítését szolgálhatták volna akár a felszámolás elrendelése előtti végrehajtási eljárásban, akár a felszámolási vagyonná válást követően a felszámolási eljárásban.

[62] Az alperestől az üzletrész átruházásakor a jóhiszemű és gondos eljárás keretében elvárható lett volna, hogy egyedüli tulajdonosként úgy adja át az üzletrészt, hogy az eladás időpontjában készített mérleggel tájékoztassa teljeskörűen a vevőt, ami később bizonyítékul szolgálhatott volna (például a jelen perben is) annak kimutatására, alátámasztására, hogy vagy fizetőképessé volt az adós, vagy ha nem, akkor is eladóként jóhiszeműen járt el. Amit védekezésként az alperes előadott, abból nem lehetett levonni azt a következtetést, hogy az üzletrészt az adós tovább működtetése céljából jóhiszeműen adta el, mivel a vevő képviselőnek a szerződés megkötésekor és a vásárlást követően tanúsított magatartása ezt nem erősítette meg.

[63] Az alperes sérelmezte, hogy az adóhatóság adómegállapítást tartalmazó jegyzőkönyve 2014. június 3-án történő átvételének az elsőfokú bíróság oly módon tulajdonított jelentőséget, hogy a megállapításokról az üzletrész átruházásakor az alperesnek már tudomása kellett legyen, ezzel szemben az alperes álláspontja szerint a jegyzőkönyv létezése nem eredményezhette a rosszhiszeműsége megállapítását, mert a jegyzőkönyvben foglalt megállapítások elsőfokú határozatnak minősültek, amely határozat megváltoztatásra, hatályon kívül helyezésre is sor kerülhetett volna a későbbiek során. Az ítéltábla álláspontja szerint a jegyzőkönyv átvételének annyiban van jelentősége, hogy az alperes tudott róla, hogy adófizetési kötelezettség fenyegetettsége állt fenn, annak esetleges későbbi további kimenetelétől függetlenül, a jegyzőkönyv közvetett bizonyítéka lehet annak, hogy a saját érdeke előtérbe helyezése miatt kívánt az üzletrésztől megvásárolni, még az adóhatósági eljárás jogerős befejezését megelőzően.

[64] Az alperes eljárási szabálysértésként hivatkozott az okiratszerkesztő ügyvéd tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány mellőzése miatt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fogantatosította a bizonyítási indítványát, továbbá annak indoka nem

felelt meg a Pp. 220. §-ában foglaltaknak és ezzel megsértette a Pp. 220. §-a és 346. § (5) bekezdésében előírt indokolási kötelezettségét.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy képviselő2 tanú 35. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített meghallgatását követően az alperes a jegyzőkönyv 5. oldalán indítványozta az alperes feleségének tanúkénti meghallgatását. képviselő1, az alperes feleségének tanúvallomása rögzítésére a 42. sorszámú jegyzőkönyvben került sor, majd ezt követően csupán az 50. sorszámú jegyzőkönyvben indítványozta az okiratszerkesztő ügyvéd, tanú tanúkénti meghallgatását. Ebből következően az elsőfokú bíróság Pp. 220. §-a alkalmazásával helytállóan rendelkezett a Pp. 275. § (4) bekezdés a) pontja alapján a tanúbizonyítás mellőzéséről. A Pp. 220. §-a szerinti „Utólagos bizonyítás” címszó (1) bekezdése szerint a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a fél az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig akkor terjeszthet elő további bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítékot, ha az a) pont szerint a keresete, ellenkérelme alapjául hivatkozott tény bizonyítására vagy ellenbizonyítására szolgál, feltéve, hogy az utóbb keletkezett, vagy arról önhibáján kívül utóbb szerzett tudomást. Az alperesnek az eljárás kezdetétől fogva tudomása, ismerete volt arról, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd milyen tényekről, körülményekről tud nyilatkozni, ezért amennyiben tanúkénti meghallgatását szükségesnek ítélte, arra a perfelvételt lezáró végzés meghozataláig, de legkésőbb a házastársa tanúkénti meghallgatása indítványozásával egyidejűleg kellett volna indítványt tennie.

[65] A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint – a fenti indokolásbeli pontosítással, kiegészítéssel – helybenhagyta.

[66] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelik a másodfokú eljárásban felmerült költségek; saját költsége viselésén túlmenően köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárásban a jogi képviseletével összefüggésben felmerült jogtanácsosi munkadíjból eredő költséget, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(4) bekezdései és a 4/A. § (1) bekezdése alapján határozott meg.

Budapest, 2021. október 6.

dr. Volein Anna s.k.
Judit s.k.

a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k.

előadó bíró

dr. Bleier

bíró

A kiadmány hitelül: